

1. peatükk

Holly Berry lahkus Londonist nii tulistvalu, et ei pööranud just kuigi suurt tähelepanu sellele, mida kaasa pakkis. Kui seda saab üldse pakkimiseks nimetada. Pärast seda, kui ta oli oma praeguseks juba endist poiss-sõpra mitme kingaga visanud, tiris ta reisikoti kapi otsast alla ja loopis sinna mõned sületäied riideid. Samal ajal üritas Dan päästa enda asju, mis kogemata sekka sattusid. See ei õnnestunud kuigi hästi, sest mees ei teadnud, kas rahustada Hollyt, kes oli tabanud ta nende uues Ikea voodis – Holly oli sellest poole kinni maksnud! – ihualasti ja vägagi kompromiteerivas asendis, või lohutada voodis nuuksuvat paljast naist, kes püüdis end meeleheitlikult millegagi katta.

„Holts, Holts, pea nüüd ometi kinni! Palun oota ometi! Palun kuula mind!“

„Täna väga, ma olen piisavalt kuulnud! Usu, ma ei suuda neid häälightsusi nii pea unustada.“

Holly haaras vabisevi käsi veel ühe kleidi ja tiris selle riidepuult maha. Kuus aastat! Ta oli pühendanud sellele mehele tervelt kuus aastat oma elust. Ta oli kuus aastat loobunud kõigist oma plaanidest nende ühiste plaanide nimel. Milline õnnetu lollpea ta oli olnud!

„Palun, luba ma seletan!“ Holly lükkas raevunult mehe käe oma õlalt.

„Ära mõtlegi! Ära mõtlegi mind puudutada, minuga rääkida või mind isegi vaadata!“

„Aga saa palun aru ...“

„Millest? Millest ma pean aru saama? Sul on absoluutselt õigus. Ma ei saa aru, kuidas kurat sa võisid mulle midagi sellist teha!“

„Aga ma lihtsalt ... Me lihtsalt ...“

„Dan, me rääkisime ühisest tulevikust. Sina ja mina. Meil oli kõik paika pandud. Me käisime eelmise nädala lõpus maju vaatamas. Eelmise nädala lõpus!“

„Aga ma lihtsalt ... Ma lihtsalt ...“

„Libastusid?“

Holly silmad libisesid tahtmatult voodile, kus naine oli jõudnud end linasse mähkida. See oli Holly ostetud. Ta mäletas, kui rõõmus ta oli, kui sai voodipesu 75-protsendilise allahindlusega. Holly pööras pilgu linalt naisele. Tumedad juuksed, tumedad silmad. Paistis, et Danile meeldisid kindlat tüüpi naised. Maailma vanim kliše – mees vahetab su välja sinu enda noorema koopia vastu.

„Palun,“ mangus mees, püüdes oma vesise ja traagilise ilmega haletsust tekitada.

Suutmata seda kauem kannatada, tõmbas Holly kotiluku kinni, marssis toast minema, trepist alla ja majast välja.

Danist ja Londonist eemaldudes vaevasid Hollyt lugematud küsimused. Kuidas võis mees midagi sellist teha, pärast kõike, mida nad koos olid läbi elanud? Ta oli alati mehe jaoks olemas olnud, igas olukorras. Ja miks? Miks Dan seda ometi tegi? Ja kuidas ta ei osanud midagi niisugust ette näha?

Kuigi nad olid käinud Daniga kolm aastat ühes ülikoolis, märkasid nad teineteist alles kooli lõpupäeval. Kui pidulik aktus ja õhtusöök olid läbi, läks Holly koos sõbrannadega klubisse. Ta märkas Dani lühikese hingetõmbepausi ajal, kui läks tantsupõrandalt baari, et neile kõigile joogid võtta. Mehe sügavpruunid silmad võlusid teda silmapilkselt. Ja tema abitud katsed baarmeni tähelepanu köitmiseks. Vaadates, kuidas meest mitu korda leti

äärest eemale nügiti – ilmselt oli too liiga viisakas, et midagi öelda –, libistas Holly end tema kõrvale ja tellis pärast enda jookide kättesaamist neile mõlemale dringid. Mille mees tänulikult kinni maksis. Hiljem sai ta teada, et Dan oli mänginud abitud tema tähelepanu köitmiseks. Tookord pidas ta seda armsaks. Sõpradega õhtust süües oli neil kombeks selle üle naljatada. Nüüd taipas ta tõde: mees oli algusest peale temaga manipuleerinud.

Päike oli ammu loojunud ja Holly mõtles alles M4 kiirteelt maha keerates, kuhu ta õigupoolest sõidab. Ta oli automaatselt valinud tee oma vanemate juurde, aga kas ta ikka tahtis neid näha? Ema ja isa loomulikult toetaksid teda, aga hingepõhjas Holly teadis, et Dan ei olnud neile kunagi eriti meeldinud.

„Ta tundub lihtsalt natuke lame,“ oli ema kunagi öelnud.

„Mis tähendab lame?“

„Tead küll. Tavaline. Ebahuvitav.“

„Selles pole midagi halba, kui inimene kainelt mõtleb.“

„Muidugi mitte, aga kas teil on koos tore?“

„Muidugi on!“

Ema tundus kahtlevat. „Kuidas selle majaga on, millest sa eelmisel kuul rääkisid? Ma sain aru, et kavatsesite selle ära osta?“

„Jah, aga me otsustasime oodata. Panna natuke kauem raha kõrvale, et saaksime teha suurema sissemaksu.“

„Te säästsite ju juba eelmisel aastal? Ja üle-eelmisel? Sul on kindel töökoht. Ma arvan, et sa ei peaks kogu aeg raha pärast muretsema.“

Holly oli hambad kokku surunud. „Jah, aga majad on kallid ja mida rohkem me sisse maksame, seda vähem peame maksma hiljem.“

„Kulla laps, te peaksite ikka meelt ka lahutama. Elus on muudki peale raha säästmise ja raske töö.“ Ema kirtsutas nina, nagu oleks soov rahaliselt sõltumatu olla kõige vastutustundetum asi, mida ta on kunagi kuulnud. Kuidas ta siis veel sellele uudisele reageeriks?

Muidugi oleks ta muserdatud, et Holly on endast väljas, aga tema tegelikku suhtumist oleks raske ära arvata.

Kui Holly jõudis kodutee otsani, sõitis ta sellest mööda. Ta räägib nendega hiljem. Hollyl oli ikka veel maja tagavaravõti ja ta oleks võinud soovi korral, kui vanemad on magama läinud, sisse hiilida. Aga võibolla ta lubab endale pisut luksust ja lihtsalt võtab kuskilt toa. Tal polnud ju vaja enam maja sissemaksu pärast koonerdada.

Holly sõitis mööda pikka sirget teed edasi. Kaardil numbriga A429 tähistatud maanteed kutsusid kohalikud Fosse teeks. Rooma-aegne tee oli kilomeetrite pikkune ja ulatus põhjas kuni Leicesterini. Nii kaugel polnud Holly siiski kunagi käinud. Ta möödus Northleachist, siis Cold Astonist, väiksest Cotswoldsi külakesest, kuni jõudis madala künka jalamile. Seal lülitas ta suunatule sisse, keeras vasakule ja sõitis jõe äärde otse Bourton-on-the-Wateri südamesse.

Bourton oli ka kõige küünilisemate külastajate hinnangul üks Inglismaa idüllilisemaid külasid. Peatänav High Street kõrval voolava madala jõega oli igal aastaajal Instagrami pildistajate meelisobjekt. Sügiseti oli siin mõnus – jaheda ilma eest end villase mantliga kaitstes – nautida merevaigukarva kuldseid lehti, mida tuuleiilid puudelt pillutasid. Jõulude ajal aga, kui poodide aknaid kaunistasid tuhanded vilkuvad tulekesed, pandi peaaegu viiemeetrine jõulupuu külakeskusesse keset jõge. See oli tükike maapealset paradüüsi!

Kohalike jaoks, eriti veel teismelise Holly jaoks, oli tegemist siiski kaheteralise mõõgaga. Igal pisutki parema ilmaga päeval ummistas liiklus terve tee High Streetist lähima A-maanteeeni – ligi kilomeetri. Kui kõik sõidukid olid lõpuks suutnud end kulla

sisse pressida, parkisid nad esimesse ettejuhtuvasse kohta, oli see siis lubatud või mitte, blokeerides nii teiste liiklejate tee. Vaatamata lakke tõstetud hinnatasemele oli kohvikutes sisuliselt võimatu vaba kohta leida, küla vallutasid kilkavad lapsed, nende ärritunud vanemad, kurnatud matkajad, rääkimata bussitäitest turistidest, kes tulid vaid selleks, et teha endast – jäätis käes ja pahkluumi jões seistes – pilt, kobida tagasi bussidesse ning sõita järgmise vaatamisväärsuse juurde.

Külas üles kasvamisel oli muidugi ka häid külgi. Holly mäletas elavalt vanal roostes jalgrattal ülesmäge sõtkumist mööda nii järsku nõlva, et jalad kippusid juba esimesel kolmandikul alla andma. Matku ümberkaudsetel põldudel varjuliste ojade juurde, kus nad sõpradega kogu pärastlõuna moosipurkide ja kalavõrkudega vesilikke püüdsid. Lõputut piki jõeranda üles-alla kondamist, korjates lilli ja ürte, et panna need käsitsi tehtud keraamilistesse vaasidesse. See oli lihtne aeg enne Ipade ja telefone.

Oli ka teistsuguseid mälestusi. Neile ei olnud nii hea tagasi mõelda. Nagu magamistoa aken, mis ei sulgunud korralikult, nii et talvel võis toas näha hingeauru. Või kuivade krõbuskrite päevad, kui kodus ei olnud piima ja viimaseid münte hoiti elektriarvesti jaoks (külm dušš on üks asi, külm dušš jääkülmas majas hoopis midagi muud). Või päev, mil isa koondati. Ja kui see juhtus uuesti ... ja siis jälle uuesti.

Holly ei teadnud, millal ta aru sai, et nende pere on vaene. See võis olla kuskil põhikooli keskel. Siis kui teised lapsed hakkasid koolis käima uhiuutes disainerikingades – Kickers, Doc Martens, Air Jordans või mis iganes parasjagu moes oli –, aga tema jalad olid kängitsetud praktilistesse mustadesse kossidesse, mille ema oli kuskilt hankinud. Tema koolivorm oli alati kas liiga suur või liiga väike. Täpselt paras oli see igal aastal üha lühemat aega.

Kui teised vanemad ostsid oma lastele sünnipäevaks uusima moelelu või lemmiknuku, sai Holly kingiks kokaraamatuid, mis

olid sageli kapsaks kulunud ja kaetud eelmise omaniku kulinäärsete katsetuste jälgedega. Sünnipäevahommikul valis ta pärast pakkepaberi ära rebimist välja retsepti, tavaliselt magusa, ja kuidagi suutsid ta vanemad vaesusest hoolimata hankida alati koostisained, mida vaja oli: vanillikaunu, tumedat šokolaadi, vahukoort – mida iganes. Alles kahekümnendates eluaastates sai ta aru, et järgnevatel nädalatel söödi peres veel kokkuhoidlikumalt: oasuppi või ahjusooja iseküpsetatud leiba imeõhukese juustuviiluga.

Kaua aega ei häirinud see Hollyt. Ta oli tänulik, et hoolimata vaesusest on tal armastav ja õnnelik pere. Kõik muutus tema neljateistkümnendal sünnipäeval.

Holly ei varjanudki sünnipäevaeelsetel kuudel, mida ta kingiks tahtis. Tal oli villand kokaraamatutest ja küpsetamisest. Lõppude lõpuks oli ta olnud igati tubli laps – pannud ise valmis oma lõunasöögikarbi ja teinud sageli perele õhtusööke. Kokaraamatud ja küpsetamine ei tundunud enam kingitusena, ammugi mitte sünnipäeva väärilisena. Holly tahtis endale Levi's 501 teksaseid.

Jõuluks sai ta ihaldatud pükste asemel hoopis batika tehnikaga värvitud T-särgi. Tüdruku lootus aga ei kadunud, sest märtsis terendas sünnipäev.

„Loodetavasti on need parajad,“ ütles ema, kui ta tuppa astudes pani Holly kõrvale voodile kingipaki. „Kui mitte, siis võib apteegi-Maureen need ümber teha. Ta oskab minust palju paremini overlokiga palistada.“

Holly rebis pakilt paberi ja kui nähtavale tulid kenasti kokkuvolditud teksased, hüppas ta süda rõõmust. Ta vaatas suuri silmi enda käes olevaid pükse. Vanemad olid tema palveid kuude kaupa ignoreerinud, oli see tõesti võimalik, et nad võtsid teda lõpuks kuulda? Holly käed värisesid erutusest, kui ta värvlist kinni võttis ja püksid lahti voltis.

Siis vajus ta suu lahti.

„Kas need sobivad? Ma tean, et need pole sellised moepüksid, millest sa kogu aeg rääkisid, ja need ei ole ka täitsa uued, aga peaksid siiski veel üsna hästi vastu pidama. Õmblused on tugevad ja paikade all on ainult väikesed augud.“

Paikade! Suurem osa pükste pinnast oli kaetud mitmevärviliste erinevas mustris paikadega, mis ulatusid vöökohast alumise ääreni. Hiljem järele mõeldes sai Holly aru, et lappe võis olla kõigest viis-kuus, aga tema teismelisesilmadele tundus, et neid oli kümneid. Asi poleks ehk nii hull olnud, kui paigad oluksid ühte värvi. Aga pooled neist nägid välja, nagu oleksid võetud laste pidžaamast, ja vähemalt ühel oli kaisukaru peal.

„Ehk proovid jalga? Peame vaatama, kas püksid on parajad.“

Holly põrnitses voodil lebavat jõledust. Mida teha? Kõige vähem tahtis ta ema haavata. Nende rahalist olukorda arvestades oli ema lappide jaoks sobivat materjali ilmselt oma pool aastat otsinud. Aga ainuüksi pükste vaatamine tõi Hollyle pisarad silma. Näole naeratust manades voltis ta teksad uuesti korralikult kokku ja pani selja taha voodile.

„Ma käin enne duši all,“ ütles ta.

Ema vajus näost ära ja Holly tundis õõnsat süütunnet, aga ta ei suutnud teksaseid jalga panna. Ta lihtsalt ei suutnud. Kui püksid on parajad, nõuab ema, et ta neid kannaks, ja see oleks talumatu. Nii jääb tal vähemalt võimalus väita, et teksased on liiga väikesed ja ema ei saa arugi.

„Ah nii, olgu siis pealegi.“

Kui ema püsti tõusis, kramplik naeratus näol, täitis tuba vaikus. Holly süütunne süvenes. Kuigi ta oli alles neliteist, märkas ta siiski, kui kurvad olid ema silmad. Aga ta uskus, et ema unustab selle peagi. Need olid ju kõigest teksad.

„Hästi, proovi siis, kui sulle sobib,“ ütles ema ukse juurde minnes. „Ma keedan hommikusöögiks putru.“

„See oleks tore,“ vastas Holly.

Alles õhtul, pärast pikka koolipäeva, mil ta pidi vastama sõprade lõpututele pärimistele kingituste kohta, koputati ta uksele teist korda sel päeval. Seekord oli ukse taga isa.

Arthur Berry oli ligi 190 sentimeetri pikkune sõnaaher mees, õrnahingeline hiiglane, kel polnud tööasjades õnne. Kui Holly oli vaid kaheaastane, suleti tehas, kus isa oli teismeeast peale töötanud, ja pärast seda oli tal üks lühiajaline töökoht teise järel. Isa võeti alati viimasena tööle ja lasti esimesena lahti. Praegu oli tal juba mitu kuud kindel töökoht olnud, aga nende peres ei võetud midagi iseenesestmõistetavana. Holly hüüdis koputust kuuldes, et uks on lahti. Isa tuli sisse ja hakkas rääkima alles siis, kui oli Holly laua ääres istet võtnud.

„Ema arvab, et kingitus ei meeldi sulle.“

See oli väide, mitte küsimus. Tal oli ärritav komme pilduda väiteid ja siis oodata, et Holly midagi vastu ütleks. Isa heitis Hollyle nõutu pilgu, kulmud kurvalt allapoole lāngus. Ta oskas alati ühe hetkega panna Holly tundma ennast nii süüdi kui üldse võimalik. Holly oli vait, otsustades sellesse lõksu mitte langeda. Aga isa vaatas ainiti edasi ja pinge toas kasvas.

„Ta ei saa ju tõsiselt arvata, et ma need jalga panen,“ pahvatas tüdruk lõpuks, suutmata end tagasi hoida pooltki nii kaua, kui oli tahtnud. „Paikade peal on kaisukarud, issi. Ainult alla viieaastased kannavad kaisukarudega teksaseid.“

„Kas tõesti?“

Holly noogutas ägedalt: „Jah. Inimesed kannavad tavalisi teksaseid. Siniseid. Helesiniseid. Mõnikord musti. Nad ei kannu teksaseid, millel on laste mänguasjad. Nagu nad ei kannu ka mitmevärvilisest lõngast kootud kampsuneid ja sada korda nõelutud sokke.“

Isa ristis sõrmed ja tõstis käed suu juurde. See oli tema mõtlemise poos. Hollyl ja emal oli kulunud tunde, oodates, mil isa oma sisevaidluse lõpuni peab ja mingi otsuse langetab, ükskõik,

kas see puudutab õhtusööki või seda, kelle poolt eelseisvatel valimistel hääletada.

„Ma tean, et see on raske,“ ütles ta lõpuks, võttes sõrmed suu juurest ära. „Ma olen kindel, et sinu vanusena ei hinnanud ka mina oma vanemaid.“

Holly tundis, kuidas viha temas kerkis.

„Sa ei ole õiglane. Ma hindan ema. Ma hindan teid mõlemaid.“

Holly rääkis kõrge, vinguva häälega ja teadis hästi, kui trotslikult see kõlas, aga ta ei kavatsenud omaks võtta midagi, milles ta süüdi ei olnud. Jah, ta oli laps, aga ta õppis koolis hästi ja tegi koduseid töid palju rohkem kui tema sõbrad. Ta parandas ise oma riideid ja tegi kogu perele süüa. Rääkimata kõigest muust nagu vastumeelne osalemine rohevahetuse üritustel ja vanade kampsunite üles harutamine, et lõnga saaks uuesti kasutada. Kui teised lapsed võisid laupäevaõhtuti voodil vedeledes multifilme vaadata, sõitis tema bussis rohkem kui kümne kilomeetri kaugusele tasuta ära antud tomatitaimedele järele.

„Ma tahtsin kõigest normaalseid teksaseid. See on kõik. Ma ei saa aru, miks see nii suur probleem on.“

„Holly, need teksad maksid terve varanduse. Rohkem, kui me saame nädalas toidu peale kulutada. On sul üldse aimu, kui palju tunde emal nende paikamiseks kulus?“ Isa lükkas raskelt ohates prillid pealaele ja hõõrus ninajuurt. „Mul on kahju. Mul on kahju, et me ei saa endale lubada kõike, mida sa tahad. Mul on kahju, et sa oled oma kingis pettunud.“

„Issi ...“ Õõnes süütunne Holly sees muutus tugevamaks.

„Ei, ma saan aru. Tõesti. Meil ei ole kunagi olnud piisavalt raha, et kõrvale panna, Holts. Ma tahan, et oleks, muidugi tahan, aga me oleme õnnelikud mitmes muus mõttes. Meil on tervis korras ja me oleme õnnelikud. Ma vähemalt loodan, et me oleme?“

Isa väsinud pilk pöördus kõssi vajunud Hollyle.

„Palun vabandust!“ ütles tüdruk voodilt tõustes ja isal ümber kinni võttes. „Siiralt. Ma luban, et ma kannan neid pükse. Aga võibolla saaks ema kaisukaruga paigad ära vahetada?“

„Ma olen kindel, et saab. Sa räägid siis emaga, eks? Ta muretsseb, et rikkus su sünnipäeva ära.“

Nad läksid koos trepist alla, vanemad laulsid talle „Palju õnne sünnipäevaks“ ja laual oli sidrunikook, mille ema oli pärastlõunal küpsetanud.

Kui Holly hiljem voodis teki all päevale tagasi mõtles, hakkas teda üks mõte kummitama. Isal oli õigus. Neil ei olnud kunagi palju raha, aga vanemad kandsid alati hoolt, et ta tunneks end armastatu ja hoituna. Kui tal kunagi endal lapsed on, kindlustab ta siiski, et neil oleks kõik, mida nad tahavad, ja see tähendab, et tal peab olema raha. Raha, mida ta kavatses hakata teenima nii ruttu kui võimalik.

2. peatükk

Nii hilisel kellaajal polnud vaja parkimiskohtade pärast võidelda ja kui Holly tühjal tänaval kiirust aeglustas, sai ta lausa jõe äärde sõita. Ta kavatses lihtsalt veidi istuda ja oma segase olukorra üle mõelda. Aga niipea, kui ta mootori välja lülitas, avas ta automaatselt ka turvavöö ja jalutas teisele poole tänavat. Hetk hiljem seisis ta kommipoe röpase akna ees ja silmitses Magusa Ampsu pimedat interjööri, kuni vali näugumine ta tähelepanu kõrvale juhtis.

Tilluke, karvane, musta-valgekirju kass tiirutas Holly pahkluude ümber ja pressis pea tema jalgade vastu tähelepanu püüdmiseks uuesti näugudes.

„Mis sa tahad?“ küsis Holly, kummardades kassi pead silitama, mispeale loom kõvasti nurruma hakkas. „Kui sa oled jahti pidamas, siis kardan, et siit leiad sa küll vaid šokolaadihiiri.“

Kass näugus veel korra kaeblikult, lonkis poe ukse juurde, peatus hetkeks ja kihutas siis mööda tänavat minema.

Kevad oli tulekul, aga kaugeltki veel mitte kohal. Kui Holly end uuesti püsti ajas ja poodi vaatas, tundis ta õhtust jahedust. Silt poe ukse kohal oli kulunud, selle värv pragunenud ja koorunud ning ka roostetanud servadega markiisi paremad päevad olid ammu möödas. Muidu aga oli pood täpselt samasugune nagu siis, kui ta sellesse esimest korda sisse astus. Heldimust tundes pani Holly peopesad varjuks ja piilus aknast sisse, kuni silm hakkas hämaruses terendavaid kommipurke seletama. Tasapisi tärkavad mälestused panid Holly naeratama – esimest korda pärast seda, kui ta töölt varem koju tulles Danile peale sattus.

„Kas te olete eksinud?“

Holly võpatas, lüües pea vastu aknaklaasi.

„Neetud,“ ütles ta otsmikku hõõrudes ja end tänava poole pöörates. Arvestades, et vaid mõni hetk varem oli tänav tühi, üllatus ta enda ees väga tõsise ilmega meest nähes.

„Kas te olete eksinud?“ küsis mees uuesti.

„Ei, ma ei ole eksinud,“ vastas Holly.

„Äkki võiksite siis öelda, mida te siin nii hilisel tunnil teete?“

Õhk muutus järjest jahedamaks ja Holly uuris võõrast meest, kes oli küll viisakalt riides, üsna meeldiva välimusega ja ilmselt alles kolmekümnendates, käitus aga kahtlustava ja oma nina kõikjale toppiva pensionärina. Hollyl ei olnud mingit tahtmist vastata inimesele, kes oli ta mälestuste lõnga katki rebinud.

„Kas te olete politseist?“ küsis ta.

Mees tõmbus pisut turri. „Ei.“

„Või naabrivalvest?“

„Ei.“

„Kui te pole ei politseist ega naabrivalvest, siis mis see teie asi on?“

Mees niheles. „Noh, kell on üsna palju ja te olete ligi kümme minutit seda akent pörnitsenud.“

„Te olete mind jälginud? Minu järele nuhkinud?“

„Jah ... ei. See tähendab, ma vaatasin teid ... Ma nägin teid, aga ma ei nuhkinud.“

Holly esialgne pahameel oli muutunud nõrdimuseks, nüüd aga sai ta vihaseks.

„Ma tahtsin lihtsalt teada, millised on teie kavatsused,“ kokutas mees.

„Minu kavatsused?“ Holly kulmud kerkisid juuksepiirini. Pärast kõike, mida ta oli täna läbi elanud, polnud tal mingit tuju tegeleda küla ennasttäis heasoovijatega. Ta ajas selja sirgu ja pani käed puusadele. „Esiteks, kuna te ei ole politseinik, siis pole teil mitte

mingisugust õigust küsida, mida ma siin teen. Teiseks, kas te vihjate, et ma kavatsen kommipoodi röövida? Tõsiselt? Kolm maja edasi on juveelipood ja selle kõrval müüakse antiiki. Rääkimata kõigest suvekodudest Sherborne'i tänaval, mis on nädala keskel tühjad. Kas te ei arva, et kui ma tahaksin kuhugi sisse murda, siis oleks külas selleks palju paremaid võimalusi?“

Segadusse sattunud mees tundus ehmuvat ja astus sammu tagasi.

„Kas te olete siit pärit?“ küsis ta.

„Geniaalne järeldus. Nüüd aga, kui teil midagi selle vastu ei ole, tahaksin ma siin seista, omaette olla ja vaadata neid kommipurke,“ ütles Holly. „Või on teil midagi selle vastu?“

Mehe aadamaõun jõnksatas paar korda üles-alla, bravuur oli kadunud, aga ta oli endiselt kahtlustav.

„Vabandust, ma lihtsalt ei teadnud teid! Soovin kena õhtut,“ ütles ta, kõndis pikema jututa mööda High Streeti minema ja kadus vaateväljast.

„Head õhtut, teadagi,“ turtsatas Holly kõvasti ja keskendus uuesti aknale.

Kaks päeva pärast oma neljateistkümnendat sünnipäeva kõndis Holly mööda jõeäärset tänavat ja otsis tööd. Oma raha lahendaks nii palju probleeme. Kõigepealt ei peaks vanemad enam muretsema, kuidas talle asju saada. Rääkimata sellest, et hoopis tema võiks neid aidata. Maksta mõnikord toidu eest. Kinkida neile sünnipäevaks ja jõuludeks midagi asjalikku. Osalise tööajaga koht oleks tohutult suur asi. Kui ta tol hommikul kodunt lahkus, kaisukarupaigad pükstel asendatud märksa sobivamate roheliste lappidega, oli ta täis optimismi.

„Kas sul on kogemusi?“ päris esimene juhataja, kellelt ta tööd küsis.

„Ei, aga ma õpin kiiresti.“

„Me oleme sel kuul juba võtnud kaks uut töötajat. Tule suvel tagasi, kui oled kogemusi hankinud, ja ma olen kindel, et me leiame midagi.“

Holly meelest oli see idee vildakas. Kui tal oleks juba töö, kus ta saaks kogemusi, miks peaks ta siis sealt ära tulema? Ta teadis tänu isa koondamistele väga hästi, et kindlast töökohast ei lahkuta. Kahjuks kordus sama lugu teises kohas ja siis kolmandas ja neljandas. Kuhu iganes ta ka ei läinud – pagaritöökotta, mini-marketisse, suveniiripoodi –, igal pool kordus sama lugu. Tal polnud kogemust. Klassikaline „nokk kinni, saba lahti“ olukord. Kui Holly jõudis High Streeti keskele, oli ta saanud juba kümme-kond äraütlemist. Jalad valutasid ja meeleolu oli langenud nulli. Juba loobumas, vaatas ta üles ja nägi silti: Magus Amps. Julguse kokku võtnud, lükkas ta ukse lahti.

Külas oli tollal kaks kommipoodi, aga Holly polnud kummaski neist sage külaline. Maiustused olid luksus, ta oli väga harva saanud taskuraha, et kodulähedasest Coopist või postkontorist pakike Polo piparmünte või mõni Marsi batoon osta.

Kui Holly poodi astus, märkas ta kohe, et Magus Amps ei ole selline koht, kus müüakse Polo piparmünte, Marsi batoone või teisi maiustusi, mida ta oli harjunud nägema supermarketite kassade juures. See oli täiesti teine maailm. Kõigepealt tabas teda imeline lõhn, nii magus, et suu hakkas vett jooksuma. Pärast seda kulus tüdrukul terve igavik, et endasse ahmida müügil olevate maiustuste vikerkaarevärve. Kõikjal, kuhu ta vaatas, nägi ta klaaspurke ja maast laeni riuleid. Aniisikommid ja lagritsa-assortiid. Karamellisüdamekesed, kummikommid, maasikapaelad. Suhkruhiired, šokolaadihiired, kõikvõimalikud martsipaniloomad. Rääkimata erinevatest koorekommidest, kookoseruutudest ja väga kalli välimusega šokolaadikarpidest. (Muidugi ei olnud Hollyl tollal õrna aimugi, kuidas neid kõiki nimetati, aga peagi said

need talle läbilõhki selgeks.) Lummatult vaatas ta ringi, ahmides endasse nii palju, kui meeled suutsid vastu võtta.

„Kas me saame sind aidata?“

Häält kuuldes pööras Holly end leti poole, mille taga seisis kõrvuti kaks naist. Naised tundusid ühevanused ja neil mõlemal olid ees ühesugused messingist nimesildiga helesinised põlled. Sellega nende sarnasus piirdus.

Naine, kes oli tema poole pöördunud – nimesildi järgi oli tema nimi Agnes –, kandis lendlevat linast kleiti, mille kraele olid tikitud lilled, tema randmeid kaunistasid värvilised käevõrud. Teine naine, Maud, oli teksades ja korralikult triigitud mereväesärgis. Agnese blondid juuksed olid lahti, Maudi lokkis tumedad juuksed aga kuklasse kinni seotud. Muidugi võib esimene mulje olla eksitav. Aastate jooksul sai Holly aru, et naised olid ühe mündi kaks külge, kaks sugulashinge, kes olid määratud koos olema rohkem kui ükski paar, keda ta kunagi oli tundnud. Tollal aga teadis ta ainult seda, et oli sattunud imede maale.

Maud kõhatas.

„Kas sinuga on kõik korras? Kas sa otsid midagi konkreetset?“

Järgnes hetk vaikust. Hollyl oli kui meelest pühitud terve päeva leierdatud jutt sellest, et ta otsib tööd, on väga usin ja kiire õppiija ja nii edasi ja nii edasi. Selle asemel kuulis ta end ütlevat: „Ma tahan siia jääda ... igavesti.“

Naised naeratasid talle laialt ja vahetasid pilke. Holly mõistis, millise idioodina ta pidi tunduma, ja püüdis end kokku võtta.

„Vabandust! Ma tahtsin öelda, et otsin osalise tööajaga tööd. Laupäeviti. Pühapäeviti. Või peale kooli. Tegelikult igal ajal – mul poleks midagi selle vastu. Ma võin töötada ka koolivaheajal.“

Holly oli alati tahtnud lahti saada halvast harjumusest paanikasse sattunult vatrama hakata, aga ta aju töötas täistuuridel, otsides põhjusi, mis teeksid ta naiste jaoks vastuvõetavaks.

„Ma olen väga täpne,“ lisas ta. „Ja ma ei ela kaugel. Ja ma armastan komme. Ja šokolaadi. Ma armastan tõenäoliselt šokolaadi rohkem kui komme.“

Palvetades, et üks naistest lõpuks ometi suu avaks, surus Holly huuled kõvasti kokku. Aga sellest polnud mingit tolku.

„Ma võin hommikuti vara tõusta,“ patras ta edasi, suutmata lõpetada. „Ja ma olen väga korralik. Ma oskan ka nõeluda ja asju parandada. Mitte et ma arvaksin, et siin on vaja midagi nõeluda või parandada. See koht on täiuslik.“

Ta oli soovinud leida nädalavahetusteks tööd, mis võimaldaks tal pisut raha teenida. Nüüd aga tahtis ta just seda siin. Ta tahtis olla kogu aja siin nende punapõsksete õunte, rabarberite ja vanillikastme juures. Ta tahtis veeta iga oma vaba minuti, korrastades neid klaaspurke ja kasutades seda tohutut messingist letikaalu. Sel hetkel oli ta valmis pakkuma, et töötab tasuta või peaaegu tasuta. Nüüd kus ta teadis, et selline koht on olemas, ei suutnud ta ette kujutada, et läheb uksest välja ja seisab uuesti silmitsi ülejäänud maailmaga. Siis kuulis ta küsimust, mida oli kartnud.

„Kas sul on mingit kogemust?“ küsis tumedapealine naine.

Holly süda vajus saapasäärde, ta langetas pea ja hingas sügavalt sisse. Summutatud, häbeliku ja arusaamatu häälega, just nii nagu siis, kui õpetajad palusid tal kõvemini rääkida, kokutas ta: „Ee-ei, ei ole.“ Selle päeva äraütlemiste kurbus painas teda säärase jõuga, et ta ei suutnud üles vaadata. Võibolla järgmisel aastal, mõtles ta. Kui ta on aasta vanem, siis võibolla ei loe see, et tal puudub töökogemus. Lõpuks silmi tõstes, et naisi nende aja eest tänada, nägi ta blondi naise sooja pilku.

„Noh, sinu välja õpetamine ei tohiks just kuigi palju aega võtta, mis sa arvad, Maud?“ küsis ta naerul silmadega. „Millal sa saaksid alustada?“